

STEPHEN KING

A P C A L I P S A

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAȘCU
Lector: Anca BACIU
Tehnoredactor: Magda BITAY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN

Apocalipsa / Stephen King; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. -
București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0730-9

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King
THE STAND

Copyright © 1978 by Stephen King

This translation published by arrangement with Doubleday, an imprint of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House, LLC.

© Nemira, 2005, 2006, 2011, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia ART GROUP.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0730-9

„Strada e în flăcări
Într-un vals al morții,
Între realitate și născociri,
Dar despre asta poeții
nimic nu vor să scrie.
Au dat îndărăt, simpli spectatori,
Și, în creierii nopții,
Profită de situație
Și încearcă să arate că se opun
Însă, răniți,
Dar nemorți,
Vor ajunge la noapte
În junglă.“

BRUCE SPRINGSTEEN

„Clar că nu mai rezista!
Ușa s-a deschis și-n prag era vântul,
Lumânările s-au stins și au dispărut,
Perdelele au fluturat și atunci a apărut el
Și-a zis: «Nu te teme,
Haide, Mary!»
Și ea nu s-a temut
Și a alergat la el
Și au zburat amândoi...
Ținându-se de mână...
«Haide, Mary,
Nu te teme de Îngerul Morții!»“

Blue Öyster Cult

(formație rock din anii '60)

„CE VRAJĂ-I ASTA?
CE VRAJĂ-I ASTA?
CE VRAJĂ-I ASTA?“

Country Joe and the Fish

(formație rock psihedelic de la sfârșitul anilor '60)

CERCUL SE DESCHIDE

„Avem nevoie de ajutor, își zise Poetul.“

EDWARD DORN¹

– Sally!

Un mormăit înăbușit.

– Trezește-te, Sally!

Un mormăit mai sonor și un pic mai clar: *dă-mi pașsee*.

O scutură mai tare.

– Trezește-te! Acum! Trebuie!

Charlie.

Vocea lui Charlie. Care o striga. De câtă vreme o striga?

Sally se smulse cu greu din brațele calde și moi ale somnului.

Mai întâi se uită la ceasul de pe noptieră și văzu că era două și un sfert noaptea. Bine, dar Charlie nici nu trebuia să fie acasă, ci la muncă. Apoi se uită bine la el și parcă i se opri inima în loc, ca și cum ar fi avut o presimțire sinistră.

Soțul ei era alb ca varul la față. Ochiul îngroziți aproape că-i ieșiseră cu totul din orbite. Într-o mână ținea cheile de la mașină. Cu cealaltă continua s-o zgâlțâie, deși acum era trează. Parcă nu era în stare să priceapă că nu mai era nevoie.

– Ce e, Charlie? Ce s-a întâmplat?

Îi dădea impresia că nu știe ce să spună. Mărul lui Adam i se mișca în sus și în jos, însă în mica locuință de serviciu nu se auzea niciun alt sunet în afară de ticăitul ceasului.

– Arde ceva? Întrebă ea prostește.

Dar își zicea că doar așa ceva l-ar fi putut aduce în starea aia. Pentru că părinții lui muriseră într-un incendiu.

– Oarecum, spuse el. Dar e mai rău, mult mai rău. Îmbracă-te, scumpo! Ia-o pe Bebe LaVon. Trebuie să plecăm de-aici.

– Să plecăm? De ce? bâigui ea, dându-se jos din pat.

O spaimă cumplită pusesse stăpânire pe ea. Nimic nu părea în regulă, normal, așa cum ar fi trebuit să fie. Parcă totul nu era decât un vis urât.

– Unde să plecăm? În curtea din spate?

Deși știa foarte bine că nu acolo se vor duce. Niciodată nu-l mai văzuse pe Charlie în halul ăsta de înspăimântat. Trase adânc aer în piept, dar nu simți nici miros de fum și nici de ceva ars.

– Sally, iubita mea, termină cu întrebările. Trebuie neapărat să fugim de-aici. Cât mai departe. Tu du-te și trezește-o și îmbracă-o pe Bebe LaVon.

– Dar n-ar trebui... avem timp să ne facem bagajul?

¹ Edward Dorn (1929-1999) – poet american (n. tr.).

Vorbele ei parcă îl făcură cumva să revină cu picioarele pe pământ. Sally crezuse că ea este îngrozitor de speriată, dar se vedea treaba că nu era așa. Și își dădea seama că el era cel cuprins de o panică oarbă. Tulburat așa cum nu-l mai văzuse ea niciodată, Charlie își trecu mâna prin păr și-i răspunse:

– Nu știu. Trebuie să văd cum bate vântul.

Și plecă, lăsând-o să-și bată capul ca să înțeleagă ce a vrut să spună. Plecă, lăsând-o speriată și dezorientată și înfrigurată și desculță și îmbrăcată doar în cămășuța subțire de noapte. Parcă înnebunise de-a dreptul. Ce legătură avea vântul cu bagajele lor? Și cât de departe însemna „cât mai departe”? Reno? Vegas? Salt Lake City? Și...

Îi veni brusc o idee nouă și complet absurdă.

Vrea să dezerteze. Chestia asta cu fuga în toiul nopții nu putea să însemne decât că Charlie voia să dezerteze.

Intră în cămăruța lui Bebe LaVon și rămase o clipă în mijlocul ei, privind nehotărâtă la fetița în pijama roz, care dormea dusă. Încă mai nutrea speranța deșartă că totul era doar un vis, un vis ce părea extrem de real, dar nimic mai mult. Care se va destrăma, așa cum se destramă toate visele, iar ea se va trezi ca de obicei, la șapte dimineăta, îi va da de mâncare lui Bebe LaVon și apoi va mânca și ea uitându-se la emisiunea de la televizor, după care îi va pregăti lui Charlie omleta, ca să fie caldă încă la întoarcerea lui acasă la ora opt, din schimbul de noapte petrecut în turnul de nord al Cantonului. După două săptămâni va intra din nou în schimbul de zi și nu va mai fi atât de aiurit. Și, atunci când va dormi din nou alături de el, ea nu va mai avea vise aberante ca ăsta și...

– Grăbește-te *odată!* șuieră Charlie, alungându-i speranța deșartă. N-avem timp! Ia câteva lucruri... dar, pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă o iubești...

Și făcu un semn spre pătuțul copilei.

– ...îmbrac-o odată!

Tuși nervos în pumn și începu să scoată aiurea tot felul de lucruri de prin sertare și să le arunce alandala în două valize vechi.

Sally o trezi ușurel pe Bebe LaVon și încercă să o liniștească cum putea ea mai bine. Sculată forțat în creierii nopții, copilă de trei ani era irascibilă și speriată și începu să plângă atunci când Sally îi scoase pijamaua și îi puse chiloțeei, bluza și o salopetă. Însă plânsetele fetiței o înspăimântară și mai tare. Îi aduceau aminte de celelalte dăți când Bebe LaVon, în mod normal, un îngerăș de copil, o trezise noaptea cu urletele ei: iritații de la scutece, creșterea dințișorilor, tuse, colici. Însă teama i se transformă încet în furie când îl văzu pe Charlie trecând repede prin dreptul ușii deschise cu brațele pline cu chiloții și furourile și sutienele ei. Câteva bretele de sutien atârnav în urma lui aidoma unor serpentine rămase de la petrecerea de Revelion. Aruncă toată lenjeria aia într-o valiză și o închise. Rămăsese pe afară tivul unui furou – precis că îl rupsese.

– Ce se-ntâmplă? țipă Sally.

Iar vocea ei speriată o făcu pe Bebe LaVon să izbucnească iarăși în lacrimi. Și abia ce se mai liniștise.

– Ai înnebunit? O să trimită trupele speciale după noi, Charlie! *Trupele speciale!*

– În noaptea asta n-o să trimită pe nimeni, spuse el, pe un ton ciudat, îngrozitor de sigur. Uite, iubito, chestia e că, dacă nu ne mișcăm mai repede cururile, n-o să mai putem să plecăm din bază.

Nici acum nu știi cum dracu' am ieșit din turn. Mi se pare că s-a defectat ceva pe undeva. De ce să nu se defecteze? Că doar nimic pe lumea asta nu mai funcționează cum trebuie.

Și scoase un hohot de râs isteric, care o înspăimântă mai tare decât orice se întâmplase până atunci.

- Ai îmbrăcat-o pe-aia mică? Bravo! Pune niște haine de-ale ei în cealaltă valiză. Pentru restul ia geanta de voiaj din dulap. Și haide să plecăm naibii de-aici! Cred că o să fie bine. Vântul bate de la est la vest. Slavă Domnului!

Și tuși din nou în pumn.

- Tatii! îl strigă Bebe LaVon, ridicându-și mânuțele spre el. Vleau la tatii! Da! În câlcă! Vleau în câlcă, tatii! Da!

- Nu acum, zise Charlie, intrând în bucătărie.

După câteva secunde, Sally auzi zgomot de veselă. Lua banii de coșniță pe care-i țineau în supiera albastră de pe raftul de sus. Banii pentru *casă*. Deci era adevărat. Nu înțelegea încă despre ce anume era vorba, dar acum știa că era cât se poate de adevărat.

Pentru că tati refuzase s-o ia în cârcă (iar tati n-o refuza niciodată), Bebe LaVon începu din nou să plângă. Sally se strădui s-o îmbrace cu jacheta subțire, apoi înghesui de-a valma în geantă restul lucrurilor. Era absurd să mai încerce să pună ceva în cealaltă valiză. Ar fi plesnit. Se văzu nevoită chiar să se lase pe ea cu toată greutatea ca să-i închidă cataramele. Se pomeni mulțumindu-i în gând lui Dumnezeu pentru că Bebe LaVon știa deja să facă la oliță și nu mai trebuia să ia și scutecele.

Charlie se întoarse în dormitor și acum chiar *alerga*. Își îndesa din fugă bancnotele de unu și cinci dolari în buzunarul din față al pantalonilor kaki. Sally o luă în brațe pe Bebe LaVon. Acum era complet trează, plus că știa foarte bine să meargă, dar Sally voia s-o simtă cât mai aproape de ea. Se aplecă și luă geanta de voiaj.

- Unde melgem, tati? întrebă Bebe LaVon. Dolmeam.

- Bebe poate să „doalmă“ frumușel și în mașină, spuse el, luând cele două valize.

Tivul de la furoul lui Sally flutura a rămas-bun. Ochii lui Charlie încă aveau privirea aceea goală, holbată. Și atunci, în mintea lui Sally își făcu loc un gând și gândul acesta creșu și tot creșu până deveni o certitudine.

- A avut loc un accident? șopti ea îngrozită. Isuse Cristoase, asta e, nu? Un accident. *Acolo*.

- Jucam solitaire, zise el. Am ridicat ochii și am văzut că becul de la dispozitivul de alarmă nu mai era verde. Se făcuse roșu. M-am uitat la monitor, Sally... au....

Se întrerupse, aruncă o privire spre Bebe LaVon, care se uita la el cu ochi mari și, chiar dacă încă înlăcrimați, plini de curiozitate.

- Au M-U-R-I-T toți de-acolo, continuă el. Poate unul sau doi au scăpat, dar cred că au fugit și ei acum.

- Ce-i aia M-U-T, tatii? vru să știe Bebe LaVon.

- Nu contează, iubito, zise Sally, cu o voce care părea să vină din adâncurile unei genuni.

Mărul lui Adam din gâtul lui Charlie începuse iar să alunece în sus și în jos. Și acum parcă scotea niște pocnete mici, înfundate.

- Ar fi trebuit să se blocheze absolut tot când becul ăla se face roșu. E un computer super-performant care supraveghează toată clădirea și ar fi trebuit să nu dea rateuri, că e dotat cu autoprotecție. Am văzut ce-am văzut pe monitor și am țâșnit la ușă. Mă gândeam c-o să mă

taie în două. Pentru că ar fi trebuit să se încuie fix în momentul când s-a făcut becul roșu. Numai că habar n-aveam de câtă vreme *era* roșu înainte să mă uit eu la el. Dar abia când am ajuns aproape de parcare am auzit ușa aia trântindu-se. Și totuși, dacă m-aș fi uitat doar cu treizeci de secunde mai târziu, acum aș fi blocat în camera aia de control din turn, ca un gândac într-un borcan închis ermetic.

– Dar ce este? Ce....

– Nu știu. Nu *vreau* să știu. Nu știu decât că i-a omo... că i-a O-M-O-R-Â-T foarte repede. Acum trebuie să mă prindă dacă au nevoie de mine. Știu că iau spor de risc, dar nu mă plătesc chiar atât de bine ca să mai rămân pe-aici. Vântul bate spre vest. Noi mergem spre est. Haide!

Încă pe jumătate adormită și încă mai sperând că totul nu-i decât un coșmar care nu se mai termină, Sally îl urmă afară, în întunericul înmiresmat al deșertului californian, unde se afla mașina lor – un Chevrolet ruginit, vechi de cincisprezece ani.

Charlie aruncă valizele în portbagaj și geanta pe bancheta din spate. Cu fetița în brațe, Sally rămase o clipă nemișcată lângă portiera din dreapta, privind la căsuța în care își petrecuseră ultimii patru ani. Când se mutaseră aici, Bebe LaVon era doar un embrion în pântecul ei și plimbatul pe umerii tatălui era încă departe.

– Haide! se răsti Charlie la ea. Urcă-te odată, femeie!

Se urcă. El dădu în marșarier, iar farurile luminară casa, reflectându-se în ferestre ca niște ochi bulbucați de fiară hăituită.

Charlie strângea încordat volanul în mâini. Chipul lui părea nefiresc de palid și vlăguit în lumina slabă a tabloului de bord.

– Dacă sunt închise porțile bazei, să știi că am de gând să trec prin ele.

Nu glumea. Sally își dădea seama că nu glumește. Și, dintr-odată, simți c-o lasă genunchii.

Însă s-a dovedit că nu era nevoie de asemenea măsuri disperate. Porțile bazei erau larg deschise. Unul dintre paznici moțâia cu o revistă în mâini. Sally nu-l văzu pe celălalt; probabil că era în față. Aceasta era zona periferică a bazei, unde se afla doar un garaj obișnuit cu vehicule militare. Paznicii de-aici n-aveau nicio treabă cu ce se întâmpla în centru.

Am ridicat ochii și am văzut că becul de la dispozitivul de alarmă se făcuse roșu.

Se cutremură și puse mâna pe piciorul lui. Bebe LaVon adormise la loc. Charlie o mângâie ușor și-i spuse:

– O să fie bine, iubito.

La răsăritul soarelui, traversau statul Nevada, îndreptându-se spre est.

Și Charlie tușea încontinuu.

CARTEA I

CĂPITANUL TRIPS¹

16 iunie – 4 iulie 1990

„Mi-am sunat doctorul la telefon
I-am zis, doctore, te rog eu,
Uite, m-a luat cu amețeală și nu mai merg drept,
Spune-mi ce am
N-o fi cumva vreo boală nouă?“

THE SILVERS (*grup R&B din anii '70*)

„Iubi, cine-i el cu-adevărat?
Da, sigur, e un om cinstit,
Da' cine-i el cu-adevărat?“

LARRY UNDERWOOD

¹ Stephen King nu a explicat niciodată de unde provine acest nume dat virusului. Se presupune că „trips“ ar avea legătură cu efectul halucinogen provocat de droguri. La fel de bine am putea să credem că este vorba despre cuvântul care înseamnă „excursie, călătorie“, iar prin această metaforă King ar fi vrut să ilustreze extinderea la nivel mondial a virusului (n. tr.).

CAPITOLUL 1

Benzinăria Texaco, deținută în franciză de Hapscomb, se afla pe Autostrada 93, la nord de Arnette, un târgușor de doi bani, cu doar patru străzi, situat la o sută șaptezeci și ceva de kilometri depărtare de Houston. În seara asta, clienții obișnuiți stăteau lângă teighea, bând bere, vorbind vrute și nevrute, uitându-se la gângăniile năuce care se loveau de firma luminoasă.

Era benzinăria lui Bill Hapscomb, așa că toți se făceau că-l stimează, cu toate că era prost făcut grămadă. Același respect s-ar fi așteptat și ei să-l primească în magazinașele lor. Numai că niciunul nu avea vreun magazinaș. Pentru că erau vremuri grele acum în Arnette. Orașelul avusese două fabrici în 1980 – una care producea farfurii, tacâmuri și pahare și alte obiecte de unică folosință (mai ales pentru picnicuri și grătare) și una care făcea calculatoare. Acum fabrica cu produse de unică folosință era închisă, iar cea de calculatoare nu se simțea nici ea prea bine – pentru că în Taiwan se făceau deja calculatoare mult mai ieftine, pe lângă televizoare portabile și aparate de radio cu tranzistori.

Norman Bruett și Tommy Wannamaker, amândoi foști muncitori la fabrica de produse de unică folosință, trăiau acum din ajutorul social, pentru că indemnizația de șomaj se terminase de ceva vreme. Henry Carmichael și Stu Redman lucrau la fabrica de calculatoare, dar rareori mai mult de treizeci de ore pe săptămână. Victor Palfrey era pensionar și fuma țigări puturoase, pe care și le rula singur, pentru că nu-și putea permite să cumpere altele.

– Uite ce zic eu, le spuse Hap, aplecându-se spre ei și proptindu-și mâinile de genunchi. Tre' să înceteze odată și să termine cu tâmpeniile astea cu inflația. Să termine odată cu tâmpeniile astea cu datoria publică. Avem tiparnițe și avem hârtie căcălău. Tragem cincizeci de milioane în bancnote de câte o mie și le punem dracu' în circulație.

Palfrey – care fusese mecanic toată viața, până în 1984, când ieșise la pensie – era singurul de-acolo cu suficientă încredere în părerile personale ca să-și permită să atragă atenția asupra cretinismelor debitate de Hap. Așa că se apucă să-și ruleze altă țigară puturoasă și spuse:

– N-ar folosi la nimic. Dacă ar face asta, s-ar întâmpla ca în Richmond, în ultimii doi ani ai Războiului Civil. În zilele alea, dacă ți-era poftă de nițică turtă dulce, îi dădeai brutarului un dolar confederat, ăla îl pune pe turta dulce și-ți tăia o felie fix de mărimea lui. Că bancnota e doar o bucată de hârtie, nu?

– Ba io știu pe unii care nu-s de acord cu ce zici matale aicea, se enervă Hap, luând de pe teighea un dosar din plastic roșu, pătat cu grăsime. Io le sunt dator vândut la oamenii ăștia. Și și-au cam pierdut răbdarea.

Stuart Redman – probabil cel mai tăcut om din Arnette – stătea pe unul dintre scaunele din plastic Woolco, scaune deja crăpate pe ici, pe colo, cu o cutie de bere Pabst în mână și se uita la autostradă prin vitrina mare a benzinăriei. Stu știa ce înseamnă sărăcia. O trăise pe pielea lui, chiar aici, în Arnette. Tatăl lui fusese stomatolog, dar murise când el n-avea decât șapte ani, lăsând în urma lui o soție îndurerată și trei copii.

Mama lui se angajase la Red Ball Truck Stop, un service pentru camioane, cu o cârciumioară pentru camionagii, care se afla la periferia orașelului lor. Stu l-ar fi putut vedea și acum, din locul unde ședea, dacă n-ar fi ars complet în 1979. Mama câștiga doar atât cât să aibă ce să le pună pe

masă, nimic mai mult. Când a făcut nouă ani, Stu a început să muncească. Mai întâi s-a angajat la Rog Tucker, proprietarul service-ului Red Ball, unde, după școală, descărca mărfuri din camioane pentru doar treizeci și cinci de cenți pe oră; iar apoi la oboarele de vite din Braintree, un oraș din apropiere, unde a fost nevoit să nu-și declare vârsta reală doar ca să i se permită să trudească douăzeci de ore pe săptămână pe salariul minim.

Acum, când îi asculta pe Hap și Vic Palfrey ciondăindu-se pe tema banilor și nepicând la pace asupra felului lor misterios de a se risipi ca norii bătuți de vânt, își aminti cum îi sângerau mâinile de la roabele pline vârf cu piei și măruntaie. Încercase să și le ascundă de mama, numai că ea i le observase la mai puțin de o săptămână de când începuse să lucreze acolo. S-a necăjit, a și plâns puțin – și ea nu era o femeie care să plângă prea ușor. Însă nu i-a cerut să demisioneze. Pentru că știa în ce situație sunt. Pentru că era o persoană cu picioarele pe pământ.

Stu era atât de tăcut și pentru că nu avusese niciodată prieteni și nici timp să-și facă vreunul. Mergea la școală și mergea la muncă. Atâta tot. Dev, fratele lui mai mic, murise din cauza pneumoniei chiar în anul în care el s-a apucat să lucreze în țarcurile cu vite și n-a reușit niciodată să se vindece cu adevărat de durerea asta. Probabil pentru că se simțea vinovat, așa credea el. Pe Dev îl iubise la nebunie... însă moartea lui a însemnat și faptul că aveau o gură mai puțin de hrănit.

La liceu a descoperit fotbalul și i-a plăcut foarte mult, iar mama l-a încurajat să-și urmeze pasiunea, chiar dacă asta însemna că avea să muncească mai puțin. „Ascultă bine la mine, Stuart, dacă tu ai o șansă să scapi de aici, atunci șansa asta e fotbalul. Du-te și joacă. Adu-ți aminte de Eddie Warfield.“ Eddie Warfield era o legendă locală. Provenit dintr-o familie și mai amărâtă decât a lui Stu, devenise celebru jucând pe postul de fundaș în campionatul regional între licee, intrase la Universitatea Texas A&M cu bursă de performanță sportivă și jucase vreme de zece ani la echipa Green Bay Packers, mai mult ca rezervă, dar și ca titular în câteva meciuri memorabile. Acum, Eddie deținea un lanț de fast-food-uri în tot vestul și sud-vestul Statelor Unite, iar în Arnette devenise un adevărat personaj mitic. Aici, în Arnette, dacă ziceai „succes“ însemna că precis te refereai la Eddie Warfield.

Stu nu era fundaș. Și nici Eddie Warfield nu era. Dar, pe la începutul celui de-al treilea an de liceu, a început să creadă că ar putea nădăjdi să obțină o mică bursă pentru performanțe sportive... plus că apăruseră și programele care permiteau îmbinarea muncii cu studiile... plus că aflase despre planul de împrumuturi acordate studenților prin legea din 1958.

Însă mama lui s-a îmbolnăvit și nu a mai fost în stare să muncească. Cancer. A murit cu două luni înainte ca el să termine liceul, lăsându-i-l în grijă pe Bryce, celălalt frate. Așa că Stu a renunțat la bursă și s-a angajat la fabrica de calculatoare. Dar, în cele din urmă, Bryce, fratele mai mic cu trei ani, a fost cel care a reușit în viață. Acum locuia în Minnesota și era analist de sistem informatic la IBM. Nu-i scria prea des și ultima oară când se văzuseră a fost la înmormântarea soției lui Stu, care murise din cauza aceluiași fel de cancer care le omorâse și mama. Poate că și Bryce se considera vinovat într-un fel... și poate că îi era rușine că fratele lui devenise în viață doar un alt „băiat bun“, care nu reușise să aibă succes decât în orașelul ăsta muribund din Texas, pierzându-și zilele într-o fabrică de calculatoare, iar noapțile fie la service-ul lui Hap, fie la taverna „Creastă de indian“, bând bere Lone Star.

Perioada căsniciei a fost cea mai bună din viața lui. Dar, din păcate, nu a durat decât optsprezece luni. Sarcina tinerei sale soții fusese mult prea toxică. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă. De atunci încoace, s-a tot gândit să plece pentru totdeauna din Arnette, să-și caute ceva mai bun de

făcut. Numai că l-a ținut în loc acea inerție a orașelor mici – cântecul seducător, ca de sirenă, al locurilor și chipurilor cunoscute. Îl iubeau oamenii din Arnette, iar Vic Palfrey i-a și făcut odată cel mai frumos compliment, numindu-l „Zmeul vremurilor vechi“.

Vick și Hap continuau să se certe. Amurgul încă zăbovea pe cer, dar umbrele învăluiseră deja ținutul. În ultima vreme nu mai era cine știe ce trafic pe Autostrada 93, motiv pentru care Hap nu reușise să-și achite toate facturile. Însă acum Stu zări o mașină.

Era cam la patru sute de metri de ei, iar ultimele scânteieri ale zilei îi luminau sfios caroseria prăpădită. Vederea lui Stu era extrem de bună și reuși să observe că era vorba despre un Chevrolet vechi, poate unul din 1975. Nu avea farurile aprinse, mergea cam cu vreo douăzeci și cinci de kilometri la oră, șerpuiind dintr-o parte într-alta a drumului. Deocamdată doar el o văzuse.

– Hai să zicem că ai de plătit o ipotecă pe benzinăria asta, spunea Vic. Și hai să zicem că rata e de cincizeci de dolari pe lună.

– E mult mai mare.

– Bine, dar de dragul discuției, hai să zicem cincizeci. Și să mai zicem că guvernul se apucă și-ți tipărește o căruță de bani. Păi, atunci ăia de la bancă o să schimbe foaia și o să-ți ceară o *sută* cincizeci. Adică tot în rahat o să fii.

– Așa e, interveni Henry Carmichael.

Hap îi aruncă o privire enervată. Știa că Hank căpătase obiceiul de a-și lua cutii de Cola din automat fără să plătească și Hank știa că el știe. Prin urmare, dacă Hank voia să ia partea cuiva, atunci de partea lui trebuia să fie.

– Nu trebe neapărat să fie așa, zise Hap, cu autoritatea conferită de cele nouă clase absolvite.

Și se apucă să le explice de ce.

Stu, care pricepea doar că erau într-o situație al dracu' de grea, micșoră în minte volumul vocii lui Hap, până nu mai auzi decât un bâzâit fără noimă, și se uită la Chevroletul cu mers de om beat. Nu credea că va ajunge prea departe dacă avea de gând să meargă tot așa. Acum încalcă linia continuă și imediat ridică praf de pe marginea drumului cu roțile din stânga. Acum reveni pe drum, rămase un pic pe banda corectă, apoi mai că intră cu botul în șanț. Și, de parcă șoferul ar fi observat firma luminoasă a benzinăriei și ar fi decis să se ghideze după ea, Chevroletul se îndreptă legănându-se într-acolo, aidoma unui proiectil care dormise până atunci pe țeava tunului. Stu îi auzea huruitul istovit al motorului, gâlgâitul și gâfâitul carburatorului suferind și al unor valve desprinse. Nu nimeri intrarea și se izbi de bordură. Lumina tuburilor de neon de deasupra pompelor se reflecta în parbrizul mânjit cu praf și noroi, așa că nu se deslușea mai nimic înăuntru. Dar Stu, cu ochii lui ageri, reuși să vadă cum silueta neclară a șoferului se zgâlțâie puternic. Și totuși mașina nu dădea niciun semn că ar încetini. Mă rog, nu că ar fi avut cine știe ce viteză.

– Io zic că dac-ar fi mai mulți bani puși în circulație...

– Ar fi bine să-ți închizi pompele, Hap, spuse Stu cu blândețe.

– Pompele?

Norm Bruett se întorsese să se uite afară.

– Isuse Cristoase! exclamă el.

Stu se ridică de pe scaun, se aplecă printre Tommy Wannamaker și Hank Carmichael și apăsă toate cele opt comutatoare în același timp – câte patru cu fiecare mână. Așa că el a fost singurul care nu a văzut Chevroletul lovind pompele de pe prima platformă și smulgându-le de la locul lor.

Intrase în ele cu o lentoare implacabilă, dar și cumva maiestuoasă. (A doua zi, la taverna „Creastă de indian“, Tommy Wannamaker s-a jurat că stopurile mașinii nu clipiseră nici măcar o singură dată.) Chevroletul a continuat să înainteze neabătut, cu aceeași viteză de douăzeci și ceva de kilometri la oră, la fel ca un car alegoric la o paradă. Șasiul a scrâșnit prelung la întâlnirea cu platforma din beton și apoi toți bărbații, cu excepția lui Stu – ocupat să oprească pompele –, au văzut capul șoferului bălăbănindu-se fără viață și lovind apoi parbrizul.

Chevroletul a tresărit cum tresare un câine bătrân și bolnav lovit cu piciorul și s-a izbit de pompa premium, care s-a rostogolit cât colo, împrăștiind benzină în jur.

Văzură toți scânteile scoase de țeava de eșapament care se freca de cimentul de pe jos, iar Hap, care fusese martor la explozia unei benzinării din Mexic, își feri instinctiv ochii de sfera de foc la care se aștepta. Dar Chevroletul doar dădu un pic din coadă, ca un maidanez în fața unei bucăți de pâine, și căzu de pe platformă. Intră cu botul în pompa cu benzină fără plumb, pe care o răsturnă cu un pocnet sec.

Parcă dinadins, mașina își încheie pirueta de trei sute șazeci de grade, lovind iarăși platforma – acum cu partea laterală. Se cățără cu spatele și doborî pompa cu benzină obișnuită. Abia acum se opri Chevroletul, gâfâind amaric din țeava ruginită de eșapament. Distrusese toate cele trei pompe situate pe platforma de lângă autostradă. Motorul mai deliră câteva secunde, după care își dădu duhul. Peste toți se lăsă o tăcere înfricoșător de intensă.

– Măi, fir-aș al dracu'! icni Tommy Wannamaker. Ce zici, Hap? O să sară-n aer?

– Dacă-i era să sară, ar fi sărit deja, răspunse Hap, ridicându-se de la locul lui.

Se lovi cu umărul de dulăpiorul cu hărți, împrăștiind pe jos statele Texas, New Mexico și Arizona. Îl cuprinsese un soi de bucurie prudentă. Pompele erau asigurate, iar asigurarea era plătită, fiindcă îl pisase Mary la cap s-o plătească înainte de orice altceva.

– Mă, da' tipu' ăla e mucu de beat, spuse Norm.

– M-am uitat la stopuri, zise Tommy, pe un ton pițigăiat din cauza emoției puternice. N-au clipit nici măcar o dată. Măi, al dracu'! Un pic mai repede de-ar fi mers, ne belea pe toți.

Ieșiră în goană din clădire, cu Hap în frunte și Stu la urmă. Hap, Tommy și Norm ajunseră la mașină în același timp. Simțeau miros înțepător de benzină și auzeau ticăitul rar, ca de ceasornic, al motorului care se răcea. Hap deschise portiera din dreptul șoferului și bărbatul de la volan se rostogoli afară ca un sac cu rufe murdare.

– Ptiu, drăcia *dracului!* strigă Norm Bruett.

De fapt a fost mai mult decât un simplu strigăt – a fost aproape un urlet. Se întoarse repede cu spatele, se apucă de burdihan și începu să vomite. Dar nu din cauză că-l văzuse pe omul ăla căzând (oricum, îl prinsese Hap înainte să ajungă pe asfalt), ci din cauza mirosului care se revărsa din mașină: o duhoare scârboasă de sânge, fecale, vomă și carne de om intrată în putrefacție. Mirosul grețos și intens al morții.

Hap îl apucă pe șofer de la subsuori. Tommy îl prinse repede de picioare și împreună îl cărară înăuntrul benzinăriei. Tuburile de neon le luminau chipurile indignate și albe ca varul. Hap uitase cu totul de asigurare.

Ceilalți începură să examineze interiorul mașinii și acum fu rândul lui Hank să se întoarcă cu spatele și să-și acopere gura cu palma, cu degetul mic în sus, de parcă ținea în mână un pahar cu vin. O luă la fugă spre capătul dinspre nord al terenului, unde își dădu afară cina, icnind de durere.

Vic și Stu se mai uitară în mașină, se uitară unul la celălalt, se uitară din nou înăuntru. Pe locul din stânga era o femeie tânără, cu rochia strâmtă și dreaptă ridicată mult peste coapse. De ea se rezema un copil de vreo trei ani. Băiat sau fetiță? Nu-și puteau da seama. Dar își dădeau seama că și femeia, și copilul erau morți. Gâturile li se umflaseră ca niște camere de aer, iar carnea de acolo era vântată. Și carnea de sub ochi le era inflamată și înnegrită. Semănau, a povestit Vic mai târziu, cu niște jucători de baseball care se dau cu căneală sub ochi ca să nu li se reflecte în ei lumina soarelui. Se holbau orbi la lumea din jur. Femeia ținea mâna copilului într-a ei. Dâre groase de mucus li se prelinseseră din nas și li se închegaseră pe buze. În jurul lor bâzâiau muștele, aterizând pe mucii uscați, mișunând prin gurile celor doi. Stu luptase în război, dar niciodată nu văzuse ceva atât de zguduitor ca scena asta. Și, fără să vrea, se pomenea că se uită mereu la mâinile acelea încleștate.

Și el, și Vic se retraseră în același timp și apoi se uitară unul la altul cu ochi goi. După care se întoarseră în benzinărie. Acolo îl găsiră pe Hap, care urla ca dementul în receptorul telefonului public. Norm venea în spatele lor, aruncând peste umăr priviri îngrozite la resturile mașinii. Portiera Chevroletului rămăsese deschisă, ca o ușă dintr-un coșmar, dincolo de care te pândesc lucruri oribile. De oglinda retrovizoare atârna o pereche de botoșei triști.

Hank stătea lângă ușă și se tot freca la gură cu o batistă murdară.

– Isuse! Ai văzut, Stu? murmură el îndurerat.

Și Stu dădu din cap. Da, văzuse.

Hap puse receptorul în furcă. Șoferul Chevroletului era întins pe jos.

– În zece minute vine o ambulanță. Credeți că și ei is...?

Și întinse degetul spre mașină.

– Mda, morți, îi confirmă Vic.

Chipul lui brăzdat de riduri era galben cu nuanțe de verde ca lămâia necoaptă. Se apucă să-și facă altă țigară din aia puturoasă și împrăstie tutunul pe jos, atât de tare-i tremurau mâinile.

– N-am mai văzut morți mai morți ca ei.

Se uită la Stu și Stu dădu din cap (adică nici el nu mai văzuse), după care își îndesă mâinile în buzunare. Avea nervi la stomac.

Bărbatul de pe jos gemu din gât – sunet gros și înăbușit – și toți se uitară la el. După câteva clipe, când priceuseră deja că bietul om le spunea ceva, ori încerca s-o facă, Hap se lăsă în genunchi alături de el. Normal că Hap, cine altcineva? În fond, era benzinăria lui.

Bărbatul suferea de aceeași boală care luase viața femeii și copilului. Nasul îi curgea ca la balamuc, iar respirația îi suna ciudat, cam ca atunci când încerci să respiri sub apă, de parcă-i clocotea ceva în piept. I se umfla și zona de sub ochi, dar nu se înnegrise încă, ci căpătase doar culoarea movulie a vântărilor proaspete. Și gâtul lui părea mult prea gros și parcă îi crescuseră două guși în plus. Avea febră mare: simțeau toți cum dogorea ca un grătar pus pe cărbuni aprinși.

– Cățelul, murmură el. L-ai scos afară?

– Hei, domnu', spuse Hap, scuturându-l ușor. Am chemat ambulanța. O să te faci bine.

– Roșu, becul s-a făcut roșu, gemu bărbatul întins pe jos.

Și imediat începu să tușească foarte tare, expectorând stropi grei și vâscoși de mucus. Hap se trase îndărăt, strâmbându-se îngrozit.

– Ar trebui să-l întoarcem, își dădu Vic cu părerea. Nu cumva să se înece.

Însă nu apucară s-o facă, pentru că tusea i se ostoi și necunoscutul începu din nou să respire foarte sonor și neregulat. Clipi încet și se uită la bărbatul strâns în jurul lui.

– Unde... sunt?

– În Arnette. La Benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb. Mi-ai distrus câteva pompe, răspunse Hap, grăbindu-se să adauge: Nu-i nimic. Erau asigurate.

Bărbatul întins pe jos vru să se ridice în șezut, dar nu reuși. Așa că se mulțumi să pună mâna pe brațul lui Hap.

– Soția mea... fetița...

– Fac bine, zise Hap, rânjindu-i ca un cățeluș tembel.

– Mi se pare că-s foarte bolnav, spuse bărbatul, respirând hârâit. Și ele erau. Încă de acum două zile. Salt Lake City...

Bărbatul clipea des, apoi pleoapele i se lăsară încet peste ochi.

– Suntem bolnavi... înseamnă că nu ne-am mișcat destul de repede.

De departe, dar apropiindu-se din ce în ce mai repede, se auzea sirena Serviciului Voluntar de Ambulanță din Arnette.

– Frate! oftă Tommy Wannamaker. Măi, frate!

Ochii bărbatului bolnav se deschiseră din nou și acum în ei se citea o panică fără margini. Încercă iar să se ridice în șezut. Și tot degeaba. Transpirația îi curgea șiroaie pe obraji. Îl apucă de mână pe Hap.

– Sally și Bebe LaVon sunt bine? bolborosi el, împrôșcând stropi de salivă.

Hap simțea fierbințeala pe care o emana omul ăla. Da, era bolnav, era pe jumătate nebun, plus că puțea ca naiba. Puțea ca un culcuș vechi și nespălat de câine.

– Sunt bine, repetă el, puțin cam speriat acum. Tu vezi să... stai cuminte acolo, bine?

Bărbatul îi dădu drumul la mână și se întinse la loc. Horcăia și mai urât acum. Hap și Hank îl întoarseră pe o parte și parcă începu să respire mai ușor.

– M-am simțit bineșor până aseară, spuse el. Tușeam, dar în rest n-aveam nimic. Și după aia mi s-a făcut mai rău. N-am plecat suficient de repede. Bebe LaVon e bine?

Și mai bolborosi ceva, ceva ce nu reuși niciunul să priceapă. Sirena de la ambulanță se auzea tot mai aproape. Stu se duse lângă geam ca s-o aștepte. Ceilalți rămaseră în jurul bărbatului de pe podea.

– Ce-o avea? Tu ce zici, Vic? întrebă Hap.

Vic clătină din cap.

– Habar n-am.

– O fi de la mâncare, își dădu cu părerea Norm Bruett. Mașina are număr de California. Or fi mâncat tot felul de porcării la popasurile alea de pe marginea autostrăzii. Or fi dat peste vreun hamburger cu carne stricată. Se mai întâmplă.

Ambulanța ocoli Chevroletul distrus și opri între el și ușa benzinăriei. Girofarul roșu se rotea ca nebunul. Soarele apusese și acum era întuneric.

– Dă mâna să te trag aici! țipă brusc bărbatul de pe jos.

Și apoi amuți.

– Intoxicație alimentară, decretă Vic. Mda, asta e. Sper să fie asta, că dacă...

– Că dacă ce? vru să știe Hank.

– Că dacă nu, ar putea să fie ceva molipsitor, spuse Vic, uitându-se îngrijorat la ei. Am văzut bolnavi de holeră în 1958, lângă Nogales¹, și cam așa erau.

Intrară trei bărbați cu o targă cu roți.

¹ Nogales – oraș din statul Arizona (n. tr.).